

[Justitsministeren.]

retsbeskyttelse bl. a. har fundet udtryk i De Forenede Nationers konvention af 1961 om diplomatiske forbindelser, bør vi efter min mening ikke tage afstand fra ved en ophævelse af § 110 d — og her gør jeg opmærksom på, at man jo ikke kan ophæve bestemmelsen over for lande, som vi måske ikke sætter så stor pris på, og opretholde den over for lande, som vi mere føler os i familie med.

Bestemmelsen har en gammel tradition i dansk ret. Den hidrører fra straffeloven af 1866, gik over i straffeloven af 1930, og da vi i 1950 reviderede reglerne i straffelovens kapitler 12 og 13, var der almindelig enighed om, at bestemmelsen burde opretholdes.

Om selve den konkrete sag, der har givet anledning til det ærede medlems spørgsmål — demonstrationerne foran den spanske ambassadørs bolig om aftenen den 20. oktober, hvorunder en dukke blev brændt — kan jeg oplyse, at de af politiet iværksatte undersøgelser nu er afsluttet. Jeg har herefter fået forelagt sagen af rigsadvokaten, der i overensstemmelse med politidirektøren og første statsadvokat for København har indstillet, at der ikke foretages videre. Denne indstilling har jeg i dag tiltrådt.

Poul Dam: Jeg takker den højtærede minister for svaret, men beklager meget, at ministeren ikke synes at mene, at situationen har forandret sig temmelig væsentligt siden 1866. Jeg ved godt, at denne paragraf i hvert fald i en vis forstand er ført videre fra den gamle lov. Den er dog, så vidt jeg erindrer, blevet lidt skærpet i 1930, og de ændringer, der skete i straffeloven i 1939, medførte en sådan omplacering, at den kom til at virke stærkere. Jeg vil stadig tillade mig at mene, at det ville være rimeligt at få denne paragraf ændret således, at det er ganske klart, at man har den fuldstændige ytringsfrihed også på dette område.

Men kan jeg forstå ministeren således, at denne paragraf ikke vil blive anvendt på

opfordring af fremmede ambassader, men kun efter den danske stats eget, frie skøn?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg mente ikke med mit første svar at have givet udtryk for, at situationen ikke havde forandret sig siden 1866. Jeg gjorde kun opmærksom på, at denne bestemmelse ikke, som man kunne få indtrykket af ved det ærede medlems første indlæg, hidrørte fra de urolige 1930'ere, men har gammel rod i dansk retssædvaner og i dansk lovgivning.

Som jeg nævnte det i mit første svar, findes der en konvention fra 1961. Den er underskrevet af Danmark, men endnu ikke ratificeret. Men den indeholder en bestemmelse, som jeg synes det er rimeligt at gøre opmærksom på, idet jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere den. Der står i artikel 29:

„En diplomatisk repræsentants person er ukrænkelig. Han skal ikke kunne underkastes nogen form for anholdelse eller tilbageholdelse. Modtagerstaten skal behandle ham med skyldig respekt og skal træffe enhver rimelig forholdsregel for at forhindre ethvert angreb på hans person, frihed og værdighed.“

Det er altså en konvention fra FN, som jeg dog mener vi bør støtte og ikke tage afstand fra, og en ensidig ophævelse af denne bestemmelse fra dansk side ville nok blive opfattet, som om vi i virkeligheden tog afstand fra de principper, der er nedlagt i konventionen.

Som svar på det sidste spørgsmål, det ærede medlem rejste, kan jeg ikke give nogen generel udtalelse om, hvordan bestemmelserne vil blive anvendt i praksis; det må afhænge af omstændighederne. Men jeg kan sige, at i den foreliggende sag og sager, der ligner den, vil man nok ikke tage bestemmelsen i anvendelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.